

“AM PĂZIT CREDINȚA”

2 Corinteni 4

În

aprilie, anul trecut, peste 200 de eleve adolescente, cele mai multe dintre ele fiind creștine, au fost răpite din Chibok, Nigeria de către grupul de militanți islamişti Boko Haram. Multe au fost convertite forțat la islam și obligate să se căsătorească cu combatanți Boko Haram. Una dintre fete, însă, Monica, a refuzat să se lepede de Cristos. Pentru a o pedepsi, au îngropat-o până la gât, lovind-o cu pietre până a murit. Ea a păzit credința.

La mijlocul secolului al II-lea, un creștin în vârstă, din Asia Mică, a fost ars pe rug. „Optzeci și șase de ani L-am slujit pe El și El nu mi-a făcut niciun rău” a declarat Policarp, refuzând să se închine împăratului roman. „Cum aş putea acum să rostesc blasfemii la adresa Regelui și Mântuitorului meu?” El a păzit credința.

De două milenii, există creștini care, în fața torturii

și a morții, au păzit credința, de dragul lui Cristos. În gândirea tradițională, martirajul a fost considerat cel mai mare privilegiu care i se oferea unui credincios, împreună cu coroana cerească, pe care puțini aveau onoarea de a o purta.

În cultura modernă, materialist-seculară a Occidentului, susținută de o tehnologie avansată, în care plăcerea personală este cel mai mare scop, câți creștini ar fi gata să moară pentru credința lor? Câți credincioși, în fața suferinței și a morții, ar spune: „Am păzit credința”? Pentru mulți, această idee este perimată. Conceptul de a-ți da viața pentru o cauză pare depășit, bizar și de neînțeles într-o societate hedonistă, narcisistă și egoistă. Deși niciunul dintre noi nu știe cum ar reacționa într-o astfel de situație și toți putem recunoaște că doar Dumnezeu ar fi Acela care ne poate da har să stăm în picioare, ar trebui să fim, totuși, dispuși în ființa noastră – înainte ca vremea testării să sosească – să îmbrățișăm suferința, dacă este nevoie.

În 2 Corinteni 4:13-14, apostolul Pavel aplică, în dreptul lui, afirmația psalmistului:

Am crezut [în alte traduceri: am păzit credința], chiar dacă am continuat să spun: „Sunt foarte nenorocit!”

(Psalmul 116:10)

Pavel ne arată cum ar trebui să răspundem în fața suferinței.

1 CONTINUĂ (v. 1-2,16)

a. Dumnezeu ne-a chemat la lucrare și ne-a chemat să facem faptele slujirii. Faptul că avem oportunitatea de a-L sluji este un dar deosebit din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, apar, inevitabil, dificultăți.

b. Ispita de a fi descurajat și de a renunța este una foarte reală. Însă noi suntem chemați să perseverăm, nu să ne pierdem speranța, nici să ne lăsăm descurajați sau să ne abandonăm chemarea.

Nu suntem descurajați (fără vlagă, disperați și plini de frică), nici slăbiți de apăsare și epuizare (v.1, 16 – Biblia Amplificată)

c. În fața adversităților, continuăm să ducem o viață

transparentă și sinceră. Pavel a refuzat să apeleze la metode necinstite și murdare, a refuzat să apeleze la înșelătorii și să răstălmăcească Cuvântul lui Dumnezeu.

d. În fața opoziției, dorința de a găsi o cale de scăpare ne face să adoptăm un comportament care nu Îl onorează pe Cristos și care este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Spre exemplu: mințim, folosim Scriptura pentru a servi scopurilor noastre. Dumnezeu ne cheamă să ne încingem mijlocul cu adevărul și să luăm asupra noastră platoșa neprihănirii (Efeseni 6:14). Atunci, având o viață transparentă și o conștiință curată, vom reflecta caracterul Lui. Rolul suferinței este acela de a îndepărta zgura și de a ne curăța, ca să fim asemenea aurului curat.

2 CONFLICT (v. 3-5)

a. Pavel recunoaște faptul că este implicat într-un război între dumnezeul acestei lumi și Dumnezeul cel veșnic; între dumnezeul care orbește mințile necredincioșilor și Dumnezeul care dă descoperire și înțelegere; între dumnezeul întunericului și Dumnezeul luminii. Ca un mesager credincios al lui Cristos, aducând vestea bună a păcii, Pavel este prins la mijloc. Războiul acesta nu este între doi egali. Înțelegerea lui Pavel cu privire la Dumnezeul veșnicilor este că El va triumfa în lupta cu

dumnezeul acestei lumi, Satan.

b. Nu e deloc ușor să fii în mijlocul unei bătălii crâncene, deoarece aceasta presupune răni și durere. Nu navigăm pe mare într-un vas de croazieră luxos, ci pe o navă de război, în luptă cu dușmanul, înfruntând greutatea, deoarece vrem să ajungem la destinație, fie și plini de cicatrici din luptă, dar știind că am fost robi buni și credincioși.

3 CURAJ ȘI ÎNDRĂZNEALĂ (v. 4-12)

a. Chiar dacă trupul și mintea ne sunt asemenea unor vase de lut, avem această comoară prețioasă a luminii Evangheliei (v. 4-7).

b. Noi nu suntem zdrobiți de apăsarea grea ce vine din toate direcțiile (v. 8).

c. Noi ne păstrăm nădejdea și credința, în ciuda necazurilor care ne pot lua prin surprindere (v. 8).

d. Ținem minte faptul că Dumnezeu nu ne abandonează niciodată, nici în cele mai grele vremuri de persecuție (v. 9).

e. Nu suntem distruși și doborâți, chiar dacă suntem trântiți la pământ de diferite necazuri (v. 9).

f. În timp ce suferim pentru El, viața lui Isus se arată în viețile noastre (v. 10-12).

4 CAPĂTUL (v. 17-18)

a. Pavel a văzut sfârșitul. Fără acesta, suferința poate să fie fără niciun rost. Știind, totuși, că sfârșitul este scris, că planurile Domnului se vor împlini, că o greutate veșnică de slavă ne așteaptă, avem puterea de a înfrunta dificultățile acestei vieți.

b. Vom triumfa, în cele din urmă. Vom fi biruitori. Porțile locuinței morților nu ne vor birui. De asta suntem siguri și nu trăim doar cu nădejdea că Cristos a înviat, ci și cu aceea că, într-o zi, vom învia și noi cu El. Vom învia și vom intra în prezența Lui, pentru a fi părtași la viața Lui, pentru veșnicie.

Tatăl Monicăi, care este pastor, a spus despre martirajul fiicei sale: „Să mori de dragul lui Cristos, acesta e cel mai bun lucru după mine. Sunt recunoscător că nu a renunțat la credința ei. S-a încrezut în Dumnezeu.” Mama ei a adăugat: „Monica este în cer acum pentru că a refuzat să se convertească.” Monica a păzit credința atât în viață, cât și în fața morții. Deși a fost tânără și a rămas singură, de vreme ce colegile ei au cedat, ea a continuat să susțină ceea ce era esențial pentru viața și experiența ei. Ea ar putea spune, împreună cu Pavel și cu psalmistul: În mijlocul tuturor încercărilor, „am păzit credința.”

DR. PATRICK SOOKHDEO